

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 661/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v bližšie neoznačených konaniach a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v bližšie neoznačených konaniach.

Zo sťažnosti vyplýva, že 6. mája 2013 mesto Košice ako správny orgán vykonávajúci štátnu správu na úseku dopravy a pozemných komunikácií (ďalej len „mesto Košice“) vydalo rozhodnutie č. A/2013/14542 (ďalej len „rozhodnutie mesta Košice“), ktorým povolilo obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „obchodná spoločnosť“), podľa § 8 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov a § 11 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, zvláštne užívanie miestnej komunikácie: časť spevnenej komunikácie na [REDACTED]. Sťažovateľ uvádza, že táto komunikácia tvorí jedinú prístupovú komunikáciu k predmetnému nebytovému priestoru, a zastáva názor, že toto rozhodnutie mesta Košice bolo vydané v rozpore so zákonom, že ním bol poškodený na svojich právach, najmä na práve pokojne užívať majetok, pretože mu bolo v dôsledku tohto rozhodnutia bránené v užívaní nebytového priestoru v dome na [REDACTED].

Sťažovateľ uvádza, že «vydaniu predmetného rozhodnutia predchádzalo rozhodnutie z toho istého dátumu a toho istého čísla, ktorým bolo povolené zvláštne užívanie „chodníka“ na ulici [REDACTED]. Následne, keď sa sťažovateľ začal o toto rozhodnutie zaujímať, Mesto Košice rozhodnutie za „zvláštnych“ okolností a „zvláštnym spôsobom“ nahradilo vyššie uvedeným rozhodnutím, čo sťažovateľ namietal v oznámení o podozrení zo spáchania trestného činu zo dňa 12.7.2013, avšak bez úspechu. Zásah do práva užívania nebytového priestoru sťažovateľa nebol odstránený, naopak, bol tým len potvrdený protiprávny stav navodený predmetným rozhodnutím.».

Sťažovateľ podaním z 15. augusta 2016 (správne má byť 15. augusta 2013, pozn.) adresovaným Krajskému dopravnému inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „dopravný inšpektorát“) poukázal na nesprávnosť a protizákonnosť tohto rozhodnutia o zvláštnom užívaní miestnej komunikácie. Dopravný inšpektorát prípisom z 10. septembra 2013 potvrdil, že zo strany mesta Košice došlo k vydaniu rozhodnutia bez súhlasného stanoviska dopravného inšpektorátu, ktoré tvorí

zákonnú podmienku vydania povolenia na zvláštne užívanie komunikácie, avšak neskôr túto nezákonnosť odobril tým, že súhlas udelil ex post. Sťažovateľ je toho názoru, že uvedené nič nemení na tom, že rozhodnutie mesta Košice bolo vydané v rozpore so zákonom, ktorý vyžaduje predchádzajúci súhlas dopravného inšpektorátu.

Sťažovateľ sa následne podnetom z 30. januára 2015 domáhal na krajskej prokuratúre podania protestu proti rozhodnutiu mesta Košice, t. j. proti rozhodnutiu č. A/2013/14542 zo 6. mája 2013 v spojení so zmenou z 29. mája 2013, pretože týmto rozhodnutím bol poškodený na svojich právach. Sťažovateľ poukazuje na to, že vzhľadom na právnu úpravu cestného zákona [§ 8 ods. 3, ktorý vylučuje použitie § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov] nebol účastníkom konania o povolenie zvláštneho užívania miestnej komunikácie, a preto nemohol proti rozhodnutiu mesta Košice podať riadny opravný prostriedok. Toto rozhodnutie mu nebolo ani doručené.

Dňa 2. apríla 2015 bol sťažovateľovi doručený prípis krajskej prokuratúry, ktorým ho vyrozumela o spôsobe vybavenia jeho podnetu. Sťažovateľ uvádza, že uvedeným prípisom mu krajská prokuratúra oznámila, že jeho podnet bol dôvodný a *„napádané rozhodnutie Mesta Košice nebolo vydané v súlade so zákonom, t. j. má charakter nezákonného rozhodnutia. Aj napriek tejto skutočnosti však poverená prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice nepodala proti takémuto rozhodnutiu protest, ale podala Mestu Košice výlučne len upozornenie podľa ust. § 28 a nasl. zákona o prokuratúre, ktoré však nemalo žiaden relevantný účinok.“*

Keďže postup krajskej prokuratúry podľa sťažovateľa nebol v súlade so zákonom, pretože *„poverená prokurátorka nepostupovala podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre... t. j. nevykonala účinné opatrenie na odstránenie namietaného stavu, ale Mestu Košice podala len upozornenie podľa ust. § 28 a nasl. zákona o prokuratúre, ktoré nemalo žiaden vplyv na nezákonné rozhodnutie“*, doručil 31. marca 2016 krajskej prokuratúre opakovaný podnet na podanie protestu prokurátora.

Dňa 20. mája 2016 bolo sťažovateľovi z generálnej prokuratúry doručené oznámenie o vybavení opakovaného podnetu. Sťažovateľ uvádza, že poverený prokurátor generálnej prokuratúry aj napriek tomu, že konštatoval existenciu nezákonného stavu spôsobeného rozhodnutím mesta Košice, považoval postup krajskej prokuratúry za správny. Sťažovateľ sa však s týmto názorom generálnej prokuratúry nemôže stotožniť. Zastáva názor, že postupom krajskej prokuratúry, ako aj postupom generálnej prokuratúry, resp. ich nečinnosťou, došlo k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože podľa neho krajská prokuratúra ani generálna prokuratúra nepostupovali v predmetnej veci ústavne konformným spôsobom.

Podľa sťažovateľa označené základné právo bolo porušené najmä tým, že krajská prokuratúra ani generálna prokuratúra „*nepostupovali v zmysle platnej a účinnej právnej normy, čím sa v konečnom dôsledku dopustili porušenia zásady zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti).*

Denegatio iustitiae je protiústavný stav, kedy súd svojvoľne alebo príliš formalistický odmietne konať alebo vo veci koná, avšak nie účinne, čím účastníkovi výrazne sťaží alebo až znemožní ochranu jeho subjektívnych práv.“

Podľa sťažovateľa z oznámenia generálnej prokuratúry o vybavení jeho opakovaného podnetu vyplýva, že na jednej strane poverený prokurátor generálnej prokuratúry uvádza, že „... je na vôli prokurátora, ako sa vysporiada s prípadne zistenou nezákonnosťou v postupe a rozhodnutí správneho orgánu. Pritom však prokurátor na druhej strane nemôže postupovať svojvoľne, ale okrem iného aj v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre ukladajúcim prokurátorovi povinnosť bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečiť dôslednú, účinnú a rýchlu ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu“, no na druhej strane je podľa neho bez akejkoľvek pochybnosti zrejmé, že opatrenie zvolené poverenou prokurátorkou krajskej prokuratúry (upozornenie, pozn.) bolo vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu mesta Košice absolútne neúčinné a nemalo žiaden vplyv na odstránenie tohto protiprávneho stavu.

Sťažovateľ zastáva názor, že je nutné uvedomiť si, že „*upozornenie je prokurátor oprávnený podať za účelom odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, teda vtedy, ak je tu ešte možnosť zvrátenia, resp. odstránenia porušenia zákonnosti. Uvedená skutočnosť vyplýva okrem iného aj z toho dôvodu, že upozornenie musí obsahovať aj návrh opatrení na odstránenie porušenia zákonnosti.*“.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa keďže «*lehota, na ktorú bolo zvláštne užívanie časti miestnej komunikácie napádaným rozhodnutím povolené (od 16. 05. 2013 do 31. 10. 2013) už uplynula, užívaná časť komunikácie bola uvedená do pôvodného stavu, nie je reálne možné, aby Mesto Košice odstránilo porušenie zákonnosti rozhodnutia, ktorým takéto zvláštne užívanie časti komunikácie povolilo. Z uvedeného je preto jednoznačne zrejmé, že prostriedok použitý poverenou prokurátorkou Krajskej prokuratúry Košice (upozornenie) nemalo akýkoľvek zmysel, resp. účinok a v konečnom dôsledku nijakým spôsobom neriešilo otázku nezákonnosti rozhodnutia Mesta Košice, resp. odstránenia takejto nezákonnosti. Inými slovami, postupom poverenej prokurátorky Krajskej prokuratúry Košice (upozornenie Mesta Košice) došlo nie k odstráneniu protiprávneho stavu, ale naopak k „zhojeniu“ nezákonného rozhodnutia, čo považuje sťažovateľ za neprijateľné.*».

S poukazom na už uvedené sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutím mesta Košice bol preukázateľne porušený zákon, a preto bolo nevyhnutné, aby takýto stav bol odstránený zrušením tohto rozhodnutia, čo bolo podľa neho možné výlučne na základe protestu prokurátora.

Podľa sťažovateľa krajská prokuratúra ani generálna prokuratúra dokonca neposúdili správne ani otázku „*verejného záujmu*“ ako predpokladu uzatvorenia miestnej komunikácie podľa § 7 cestného zákona. Sťažovateľ zastáva názor, že keďže rozhodnutie mesta Košice, ktorým sa povolilo zvláštne užívanie miestnej komunikácie, bolo vydané v prospech súkromnej obchodnej spoločnosti, nie je možné hovoriť o verejnom záujme, ale naopak, záujme súkromnom.

Už uvedené skutočnosti nasvedčujú podľa sťažovateľa jednoznačne tomu, že krajská prokuratúra, ako aj generálna prokuratúra pri svojom postupe „*nielenže nebrali žiaden ohľad na tvrdenia sťažovateľa, ale ani nevychádzali z platných právnych predpisov (cestný zákon; zákon o prokuratúre), tieto odignorovali a svoj postup, resp. rozhodnutia založili výlučne len na svojich nesprávnych názoroch, ktoré však nie sú v súlade správnymi predpismi*“.

Vo vzťahu k zachovaniu lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ uvádza, že oznámenie o vybavení opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou „*bolo sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi doručené dňa 20.05.2016, z čoho vyplýva, že táto ústavná sťažnosť je podaná v zákonnej lehote*“.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu postupom Krajskej prokuratúry Košice, ako aj Generálnej prokuratúry SR porušené bolo.

II. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 6.000,- €, ktoré sú mu Krajská prokuratúra Košice a Generálna prokuratúra SR spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Krajská prokuratúra Košice a Generálna prokuratúra SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Výšku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje narušením jeho dôvery v právnu istotu závažným spôsobom, čím mu vznikla morálna ujma spočívajúca v pocitoch nedôvery v prokuratúru a jej činnosť, a zároveň aj tým, že postupom krajskej prokuratúry, ako aj generálnej prokuratúry došlo k zmareniu jeho možnosti domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím mesta Košice.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ spolu so sťažnosťou doručil ústavnému súdu aj prípis krajskej prokuratúry č. k. Kd 67/15/8800-10 z 25. marca 2015 (ďalej len „prípís krajskej prokuratúry“), ktorým ho krajská prokuratúra upovedomila o spôsobe vybavenia jeho podnetu, ako aj prípis generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Gd 99/16/1000-9 z 13. mája 2016 (ďalej aj „prípís generálnej prokuratúry“), ktorým ho generálna prokuratúra upovedomila o spôsobe vybavenia jeho opakovaného podnetu a s ktorými postupmi krajskej prokuratúry ani generálnej prokuratúry sťažovateľ nesúhlasí.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa prípisom krajskej prokuratúry

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 221/2014, II. ÚS 214/2015).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené právomoc poskytnúť ochranu označenému základnému právu sťažovateľa vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry mala v tomto prípade generálna prokuratúra v rámci konania o opakovanom podnete podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, čím je teda vylúčená právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa prípisom generálnej prokuratúry

Generálna prokuratúra svojím prípisom č. k. VI/2 Gd 99/16/1000-9 z 13. mája 2016 upovedomila o spôsobe vybavenia jeho opakovaného podnetu týmto spôsobom:

„Po preskúmaní obsahu dozorového spisu Krajskej prokuratúry Košice, ako aj administratívneho spisu Mesta Košice sa plne stotožňujem s vybavením pôvodného podnetu Krajskou prokuratúrou Košice podaním upozornenia prokurátora.

Postup prokurátorky Krajskej prokuratúry Košice pri vybavovaní pôvodného podnetu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený. Prokurátorka sa v upozornení prokurátora dostatočne vysporiadala s nesprávnym postupom Mesta Košice, pričom svoj postup Vám aj Mestu Košice riadne a náležite odôvodnila a aj s poukazom a aplikáciou konkrétnych právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec.

Nad rámec vybavenia Vášho pôvodného podnetu Krajskou prokuratúrou Košice chcem opakovane upriamiť Vašu pozornosť na § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre, podľa ktorého prokuratúra je v rozsahu svojej pôsobnosti povinná vo verejnom záujme vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Pri výkone svojej pôsobnosti je prokuratúra povinná využívať všetky zákonné prostriedky tak, aby sa bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e/ zákona o prokuratúre pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozorom nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Z vyššie uvedených ustanovení zákona o prokuratúre vyplýva, že je na vôli prokurátora, ako sa vysporiada s prípadne zistenou nezákonnosťou v postupe a rozhodnutí správneho orgánu. Pritom však prokurátor na druhej strane nemôže postupovať svojvoľne, ale okrem iného aj v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre ukladajúcim prokurátorovi povinnosť bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečiť dôslednú, účinnú a rýchlu ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu. A presne takto správne postupovala aj prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice.

Vo Vami napádanej veci je pre prokuratúru rozhodná skutočnosť, že vydaným rozhodnutím Mesto Košice rozhodlo o zvláštnom užívaní miestnej komunikácie v termíne od 15.06.2013 do 31.10.2013 na dočasné uloženie stavebného materiálu. Uplynutím tejto doby platnosť a účinky rozhodnutia ako takého pominuli, teda nebolo po uplynutí 31. 10. 2013 možné miestnu komunikáciu na daný účel na základe tohto rozhodnutia užívať. Preto, ak by sa aj podal proti tomuto rozhodnutiu protest prokurátora, nič by sa ním neodstránilo, žiaden protiprávny stav, nedošlo by k žiadnej účinnej náprave a ochrane zákonom chránených práv a záujmov. Jeho podanie by bolo bezúčelné s nulitnými reálnymi účinkami. Naopak podaním upozornenia prokurátora prokurátorka apelovala na Mesto Košice, aby do budúcnosti k takýmto pochybeniam, teda k vydaniu rozhodnutia o zvláštnom užívaní miestnej komunikácie bez súhlasu dopravného inšpektorátu už nedochádzalo. Preto aj uložila Mestu Košice prejednať obsah upozornenia s pracovníkmi vybavujúcimi túto agendu a prijať opatrenia k zamedzeniu obdobného pochybenia.

Naviac musím uviesť, že súhlas zo strany dopravného inšpektorátu udelený bol dňa 05. 09. 2013, čím došlo k náprave nezákonného stavu. Táto skutočnosť síce Mesto Košice

neospravedlňuje, ale obdobne aj po jej vzniku by bolo neúčelné aj v čase do 31. 10. 2013, aby zo strany prokuratúry došlo k podaniu protestu prokurátora.

Vzhľadom na obsah Vášho podnetu v závere chcem uviesť, že čo sa týka Vami namietaného verejného záujmu, tento nikde nie je konkrétne špecifikovaný, súčasná právna úprava taxatívne nestanovuje presne, čo je to verejný záujem, resp. v ktorých jednotlivých konkrétnych prípadoch nastáva. Napádané rozhodnutie bolo vydané v súvislosti s rekonštrukciou, zateplením bytového domu na ulici [REDAKOVANÉ] kde je postavených cca 72 bytov. Tento dôvod považujem za dostatočný pre napádaného rozhodnutia.

S ohľadom na uvedené skutočnosti, keďže v napádanom postupe Krajskej prokuratúry Košice som nezistil nezákonnosť, Váš opakovaný podnet týmto považujem za vybavený. Zároveň Vám podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre oznamujem, že prípadné ďalšie opakované podnety v tejto veci budú vybavované, len ak budú obsahovať nové skutočnosti.“

Podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra v prípise, ktorým sťažovateľa upovedomila o spôsobe vybavenia jeho opakovaného podnetu, sťažovateľovi dostatočne odôvodnila, postupujúc pritom v medziach svojej právomoci, prečo bol postup krajskej prokuratúry v súlade s príslušným zákonom. Jej závery sú právne akceptovateľné a ústavne udržateľné. Ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k postupu generálnej prokuratúry a spôsobu, ktorým vybavila opakovaný podnet sťažovateľa svojim prípisom, ústavný súd poukazuje na to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že na ďalšie konanie môže prijať len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, musí obsahovať všeobecné

náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu sťažnosť prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, pričom v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry.

Sťažovateľ napriek tomu, že v bode I petitu uvádza, že krajská prokuratúra, ako aj generálna prokuratúra porušili svojím postupom jeho už označené základné právo, žiadnym spôsobom neuvádza, v ktorom konkrétnom konaní k tomuto porušeniu malo dôjsť.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ vyjadruje svoj nesúhlas so spôsobom, akým krajská prokuratúra vybavila jeho podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia mesta Košice, ako aj so spôsobom, ktorým jeho opakovaný podnet vybavila generálna prokuratúra.

Podľa názoru ústavného súdu napriek tomu, že sťažovateľ predložil sťažnosť prostredníctvom právneho zástupcu, pričom podľa zistení ústavného súdu nejde o jeho prvú sťažnosť adresovanú ústavnému súdu a podávanú prostredníctvom toho istého právneho

zástupcu, odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa nie je náležitým spôsobom vyjadrené v petite jeho sťažnosti, t. j. v tej časti sťažnosti, v ktorej navrhuje, ako má ústavný súd rozhodnúť. V petite sťažnosti sťažovateľ neoznačil, v akom konkrétnom konaní, resp. akým postupom malo byť krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že petit sťažnosti je vyjadrený nejednoznačne, a zároveň absentuje vecná súvislosť medzi odôvodnením sťažnosti a jeho petitom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je povinný odstraňovať nedostatky zákonom predpísaných náležitostí z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 77/08, IV. ÚS 159/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 252/09, IV. ÚS 159/2010, II. ÚS 522/2014).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016